

משרד הבריאות

פעולות הביקורת

נבדקו היחידות הבאות : מחלקת הכספים ; שלוש לשכות בריאות מחוזיות — ירושלים, תל אביב וחיפה — ולשכת הבריאות הנפתית באשקלון ; שלושה מרכזי בריאות — בקה-אל-גרביה, טירה וקרית שמונה — ויחידת הבריאות באילת. נערכה ביקורת על ההסדרים המינהליים בחמישה בתי חולים כלליים — תל השומר, יפו, צפת, פוריה ואשקלון — ובבית החולים לחולי ריאה בבאר יעקב. במחלקה לשירותי האספקה והמחסנים נבדקו סדרי הרכישה והאספקה של תרופות וציוד רפואי ומשקי וכן דרכי ניהול המחסנים ואופן החזקתם. נערכה ביקורת על הפעולות הכרוכות בקניית ציוד רפואי לבתי חולים ממשלתיים במסגרת הקצבה מיוחדת.

מענקים לצורכי מחקר רפואי — הביקורת דנה עם הנהלת משרד הבריאות על הצורך בהנהגת הסדרים, שיבטיחו את ריכוזם של הכספים, המוענקים לרופאים ממשלתיים לצורכי מחקר על ידי מוסדות בינלאומיים, בקרן המיוחדת למחקרים רפואיים, שהוקמה בינואר 1963 בהסכמת החשב הכללי כאגודה על ידי משרד הבריאות.

הפיקוח על טיב מי שתייה — ממצאי הביקורת, שהועלו בתחום הפיקוח על טיב מי שתייה (ראה להלן בפרק משק המים, עמ' 220), נדונו עם מחלקת התברואה שבמשרד הבריאות.

שירותי תברואה ברשויות מקומיות — הביקורת העירה את תשומת לב משרד הבריאות לליקויים, שהועלו בבדיקת שירותי התברואה ברשויות מקומיות שונות.

אספקה ומחסנים

המחלקה לשירותי האספקה והמחסנים של משרד הבריאות רוכשת תרופות וציוד רפואי ומשקי בשביל בתי החולים הממשלתיים והמרפאות שליד משרד הבריאות, וגם לשם הבטחת מלאי לשעת חירום. ליד המחלקה מחסנים, ושוי המלאי בהם היה בשנים האחרונות כדי ארבעה מליון ל"י.

בחודשים אוקטובר ונובמבר 1963 נערכה במחלקה ביקורת, שהקיפה את סדרי הרכישות ; השאלת ציוד רפואי והלוואת תרופות ; את קופת ההכנסות וניהול החשבונות ; ואת גיהולם והחזקתם של המחסנים.

— הרכישות הן בדרך כלל על פי מכרז מצומצם בין ספקים, שאליהם פונה המחלקה לשם קבלת הצעות. ההחלטה בדבר בחירת הספק, שממנו יירכש המצרך, היא, בהתאם להוראות הקיימות, עד סכום מסוים בידי המחלקה עצמה, ומעל סכום זה בידי ועדת הקניות המחוזית או בידי ועדת הקניות המרכזית שבלשכה הראשית של משרד הבריאות. ברכישות מקומיות, כשהיקף ההזמנה הוא מעל 1,500 ל"י וההחלטה על מסירתה היא בידי אחת מהוועדות, שולחת המחלקה לוועדה העתקים מפניוניה אל הספקים, והם מתבקשים להגיש את ההצעות ישירות לוועדה. לעומת זאת ברכישות מחו"ל ואף דרך סוכנים מקומיים של יצרני חוץ אין המחלקה מעבירה את העתקי הפניות לוועדה, וההצעות מוגשות לא לוועדה אלא למח-

לקה. המחלקה פותחת את המעטפות ומעבירה אל הוועדה רק ריכוז השוואתי של כל ההצעות שהוגשו ורשימה של הספקים, שעל קבלת הצעותיהם היא ממליצה, בציון סכומי ההוצאות, שעליהם היא מבקשת את אישור הוועדה. לדעת הביקורת אין מקום לשוני בטיפול בהוצאות חוץ, ואין הנוהל, שלפיו נוהגת המחלקה, תואם את עקרונות הרכישה המקובלים, לפיהם יש להפנות את ההצעות במישרין לוועדה, שהיא הגוף המוסמך לפתוח את המעטפות ולהעביר את ההצעות לטיפול המתאים.

— מחלקת האספקה מוסרת למתפרות שונות בדים לתפירת כלי מיטה ודברי הלבשה לחרים ולצוות העובדים. כשהתחילה המחלקה לפני כעשר שנים במסירת עבודות תפירה נערכו טבלאות המציינות דגמי פריטים שונים ועל יד כל אחד מהם כמות בד, הדרושה לתפירת המוצר. במרוצת הזמן הוכנסו שינויים בדגמי הפריטים, אולם הטבלאות לא תוקנו במקביל, כך שאי אפשר לבדוק על פי הטבלאות, אם כמויות המוצרים המוגמרים תואמות את כמויות הבד שסופקו למתפרות. בעקבות הביקורת ניגשה המחלקה לעריכת טבלאות חדשות, שיקפו את כל דגמי המוצרים, שאת תפירתם נוהגת המחלקה להזמין במתפרות.

— המחלקה משאילה ציוד רפואי ומלווה תרופות למוסדות רפואיים ולסוכני יצרנים, ולעתים גם שואלת ציוד ולווה תרופות.

השאלת הציוד והלוואת התרופות נעשות על ידי המחסנאים כדבר שבשגרה, ובמקרים רבים אפילו בלא אישור הממונה הישיר.

במחלקת החשבונות של המחסנים מתנהל על בסיס כמותי וכספי חשבון השאלות, בכלל זה הלוואת תרופות, לכל פריט. השווי הכספי של פריט מושאל הוא המחיר לפי קטלוג המחירים ביום ההשאלה. כתוצאה מהפרשי מחירים שביום ההשאלה וביום ההחזרה נמצאו חשבונות רבים, שהראו יתרות כספיות בלא יתרות כמותיות, ולא ננקטו צעדים לחיסולן. חשבונות אחרים הראו השאלות, שנעשו לפני זמן רב, בלא שהמחלקה פעלה למען החזרתן.

נוכח העובדה, שחשבונות ההשאלה מתנהלים באופן שוטף ואינם נסגרים לעתים במשך שנים, מהנכון היה לעשות מפעם לפעם התאמת חשבונות. עם הסוכנים לא נעשתה כלל התאמת חשבונות. עם בית החולים הדסה תל אביב נעשתה התאמת חשבונות עד ינואר 1962, ועם קופת החולים הכללית עד אוקטובר 1961. התאמת החשבונות עם ק"ח לא הביאה בחשבון, שבשנת 1957 הושאלו לה 1,000 מטר בד ומיטות מיוחדות. באוקטובר 1963, בעקבות הביקורת, החזירה קופת החולים 1,000 מטר בד, ושילמה תמורת המיטות.

— תקבוליה של קופת ההכנסות הם בעיקר בשיקים. המחלקה לא הפקידה כדרוש את התקבולים כל יום בבנק אלא כעבור כמה ימים, ולעתים אף לאחר שבועיים. היקף סכום התקבולים ביום ההפקדה הוא בדרך כלל אלפי ל"י, לפעמים מעל עשרת אלפים ל"י.

— בספרי המחלקה יש חשבונות המראים יתרות חיובה או זכות, שהתהוו לפני זמן ניכר (לדוגמה: יתרת חיובה בסך 189,000 ל"י — הפסדים ממכירות עודפים בשנת 1960; יתרת זכות בסך 204,000 ל"י — בעקבות שיערוך המלאי בסוף שנת 1961/62 לפי השער החדש; יתרת זכות בסך 95,000 ל"י — קרנות רורבה שהתהוו בשנים 1959 עד 1962 בעד הפרשי מחירים).

— ספירות מלאי של הציוד הרפואי והתרופות לא נערכו בסדירות. ספירה של התרופות

נערכה לאחרונה בשנת 1956 ושל הציוד הרפואי בתחילת שנת 1960, ואף אז לא נערכה התאמה בין המלאי בעין ובין המלאי שהיה צריך להיות לפי הרישום.

— בסוף שנת 1960 החליט משרד הבריאות, בעקבות דיונים עם משרד מבקר המדינה ולאחר התייעצות עם משרד האוצר, להנהיג שיטה חדשה ברכישת המצרכים, שלפיה מצרכים מסוימים אמנם יוזמנו על ידי המחלקה, אך יסופקו במישרין מהספק אל המוסדות הצורכים של המשרד (ראה דו"ח שנתי 12 עמ' 78). כדי להפעיל את השיטה החדשה, מן הצורך היה לערוך תכנית קנייה תקופתית, שתשמש יסוד לסדירות האספקה הישירה.

ביקורת מעקב, שנערכה בדצמבר 1963 העלתה, שתכנית קנייה תקופתית כזאת לא נערכה, ואף הנתונים הדרושים לעריכתה לא רוכזו. אספקת מספר קטן ביותר של פריטים נעשית אמנם כעת לפי השיטה החדשה, אולם אספקת מרביתם של הפריטים מוסיפה להיעשות כמקודם דרך המחסנים, ובין פריטים אלה אף מצרכים סטנדרדיים, כגון גזה ותחבושות, שספקיהם אינם יותר משניים ואחד מהם הוא משרד הסעד. בבדיקת סדרי האפסנאות במשרד הבריאות ובקביעת מכסות מלאי מטפלת עתה ועדה בינמשרדית, שמונתה ביולי 1963 על ידי החשב הכללי ושבה משתתפים נציגים של משרדי האוצר והבריאות. על הוועדה הוטל להגיש את מסקנותיה עד סוף פברואר 1964.

קניית ציוד רפואי לבתי חולים ממשלתיים

לשנת 1963/64 אושרה למשרד הבריאות הקצבה בסכום של 1.5 מליון ל"י לקניית ציוד רפואי לבתי חולים ממשלתיים. המסמכים הנוגעים להכנת ההקצבה ולפעולות לקראת ביצור עה נבדקו על ידי הביקורת בינואר—מארס 1963, לאחר שהושמעו בפומבי טענות, שלפיהן הורה מי שהיה אז סגן המנהל הכללי של משרד הבריאות להזמין את הציוד הנדון באמצעות חברה מסחרית בחו"ל ולא כמקובל בדרך של קניות אצל היצרנים, במישרין או באמצעות סוכניהם הישראליים. במהלך הביקורת שמע היועץ המשפטי למבקר המדינה ארבעה סוכנים מקומיים של יצרני ציוד רפואי בחו"ל ובהמשך לכך גם את מי שהיה סגן המנהל הכללי של משרד הבריאות וכן את נציג החברה המסחרית בחו"ל שנוכרה לעיל.

במאי 1963 הביא מבקר המדינה את ממצאי הביקורת לידיעת שר הבריאות ושר האוצר. להלן עיקר הממצאים, וכן תוצאות ביקורת מעקב, שנערכה באוקטובר 1963.

1.

1. ההקצבה של 1.5 מליון ל"י לרכישת ציוד רפואי, שעליה התנהלו בשנת 1962 במשך חודשים שיחות בין משרד הבריאות ובין משרד האוצר, מבוססת על מספר גדול של פריטים, שנקבעו על ידי המדור לאספקה רפואית שבמשרד הבריאות בשיתוף עם הנהלת שירותי הריפוי. בתחילת נובמבר 1962 רוכזו נתונים אלה על ידי המדור לאספקה רפואית ברשימה מפורטת, שבה צוינו הפריטים השונים של הציוד, שרכישתו נתבקשה על ידי בתי החולים הממשלתיים השונים, ועל יד כל פריט שם היצרן, שאצלו יש לרכוש לפי דרישת

בתי החולים. כן נרשם על יד כל פריט המחיר, כפי שהוא נקבע על פי הצעות, שהמדור לאספקה רפואית השיג מיצרנים או מסוכניהם בארץ; מכתבי ההצעות צורפו לרשימה. במכתבים אלה צוין שם היצרן, אולם לא הוזכר בהם, לפי בקשת משרד הבריאות, שם הסוכן, שהציע את ההצעה. מסתבר מהרשימה, שציוד בשווי של \$ 350,000 בקירוב יירכש בחוץ לארץ, בעוד הציוד הנותר ניתן להירכש בארץ.

במכתב מ־20.12.1962 הודיע אגף התקציבים שבמשרד האוצר למשרד הבריאות, שהמשרד רשאי להתחייב בהזמנת הציוד בסכום של 1.5 מיליון ל"י בתנאי, שההוצאה הממשית לא תבוצע לפני 1.4.1963. בהתחשב בכך, שהמדובר בהזמנה חד פעמית ובלתי רגילה, החליט סגן שר הבריאות ב־9.1.1963 להרכיב לשם דיון על קניית הציוד ועדת קניות מיוחדת, שתכ"לול את ראש שירותי הריפוי, שאינו נמנה עם חברי ועדת הקניות המרכזית הקבועה. כחברים נוספים של הוועדה המיוחדת נתמנו סגן המנהל הכללי, חשב המשרד ומנהל המדור לאספקה רפואית; פקיד בכיר של מחלקת האספקה צורף לוועדה כיועץ. כן קבע סגן שר הבריאות, שסגן המנהל הכללי של המשרד, ששימש החל במאוס 1962 כיושב ראש ועדת הקניות המרכזית של המשרד, יכהן גם כיושב ראש הוועדה המיוחדת.

2. עם ריכוז החומר בתחילת נובמבר 1962 המציא מנהל המדור לאספקה רפואית את הרשימה המפורטת הנזכרת לעיל לסגן המנהל הכללי והעתק ממנה לסגן ראש שירותי הריפוי. ב־5.11.1962 העביר סגן המנהל הכללי את הרשימה על כל נספחיה לידי נציג החברה המסחרית בחר"ל, שעוד חודשים מספר קודם לכן הציעה למשרד הבריאות את שירותה באספקת ציוד רפואי. במכתב לווי אל נציג החברה הוסיף סגן המנהל הכללי, שברשימה צוינו בדיו אדומה שמות הסוכנים המקומיים של היצרנים ושהמחירים הנקובים הם רק אומדן, אשר הנציג אינו צריך להיות קשור בהם.

3. ב־3.12.1962 הודיע סגן שר הבריאות לחברה, שבהתאם לתנאים שהוסכם עליהם תבוצע האספקה של הציוד באמצעותה.

4. ב־30.12.1962 שלח סגן המנהל הכללי מכתב לחברה, בו הוא הודיע לה, שהיא תהיה מוסמכת לרכוש ציוד רפואי בשביל משרד הבריאות בסכום של \$ 350,000, בתנאי שציוד זה יהיה מחאים לספסיפקציות שנמסרו לחברה ולתנאים שסוכמו אתה.

התנאים, שעליהם הוסכם לפי מכתבו של סגן שר הבריאות מיום 3.12.1962, מסתברים ממכתב, שנציג החברה המציא לסגן שר הבריאות ב־2.12.1962. לפי מכתב זה הבטיחה החברה, שאם תתקבל החלטה מוסמכת מטעם משרד הבריאות על ביצוע ההזמנה באמצעותה, היא תפתח אקדיטיבים על חשבונה, ומשרד הבריאות ישלם רק בהגיע הסחורה לחופי הארץ (דבר שלפי המכתב יהווה חסכון של 2% בקירוב); ושהיא תזכה את משרד הבריאות בשעת ביצוע התשלום בהנחה בגבול של 4% על הציוד, שיירכש במסגרת ההזמנה, נוסף על ההנחות המצוינות בגופי ההצעות השונות. עם זאת ביקשה החברה, שהסידור יישאר סודי עד למועד הגשת כל הצעותיה במסגרת ההזמנה הנדונה, ויובא לידיעתה של ועדת הקניות עם התכנסה לדון בהזמנות. ואמנם הובא המכתב לידיעתה של ועדת הקניות המיוחדת רק עם התחלת עבודתה בסוף חודש פברואר 1963.

5. החל מסוף נובמבר 1962 הגיעו למשרד הבריאות מדי פעם הצעות החברה. הצעות אלו הקיפו את מרביתם של הפריטים, שלפי הרשימה המפורטת של המדור לאספקה רפואית

יירכשו בחוץ לארץ, והן זיהות מבחינת תיאורם ומקור הספקתם עם הנתונים המרוכזים ברשימה. מחירי הפריטים שבהצעות החברה התאימו בדרך כלל לאלה, שצוינו ברשימה על פי הצעות הסוכנים המקומיים.

2.

1. בתחילת דצמבר 1962 הוזמן סגן המנהל הכללי בזה אחר זה סוכנים מספר וביניהם אלה, שנשמעו על ידי הביקורת, והסביר לכל אחד מהם, שבדעת משרד הבריאות לרכוש את הציוד הנדון או חלק ממנו באמצעות החברה. הסוכנים נתבקשו להסתדר עם נציג החברה, שהוצג בפניהם. עם זה ביקש סגן המנהל הכללי מהסוכנים להמשיך במתן השירות של התקנתו ותיקונו של הציוד, שיסופק על ידי הספקים, שאותם הם מייצגים, גם אם ההזמנה תבוצע באמצעות החברה.

2. שלושה מן הסוכנים מסרו לביקורת, שעוד קודם לכן נודע להם על כוונת משרד הבריאות להשתמש בשירות של החברה, כיון שהספקים, שאותם הם מייצגים בארץ, הודיעו להם על בקשת החברה להציע לה מחירים בנוגע לציוד, שבדעת החברה לקנותו בשביל משרד הבריאות. שניים מהסוכנים הוסיפו, שהספקים הודיעו גם על בקשת החברה לשלם לה קומיסיה; לפי דבריו של אחד הסוכנים נתבקש הספק, שאותו הוא מייצג, לשלם לחברה קומיסיה של 10%. על שאלות הספקים, מה היא עמדתם של סוכניהם, ענו שניים, שהם מסכימים למסירה של הצעת מחירים בידי החברה — אחד מהם תוך התניית תנאי, שזכר יותירו לא ייפגעו; השלישי השיב לספק, שאותו הוא מייצג, תשובה שלילית מוחלטת.

3. לאחר הפגישות במשרד הבריאות בין הסוכנים לנציג החברה קיים הלז פגישות נוספות עם כל אחד מהם מחוץ למשרד הבריאות. שניים מהסוכנים מסרו לביקורת, שהם נדרשו לוותר על חלק מדמי העמלה שלהם לטובת החברה. סוכן שלישי מסר, שבפגישה אתו דרש נציג החברה את הסכמתו להצעת מחירים על ידי הספק, שאותו הוא מייצג, שאם לא כן ייוזמו המכשירים אצל חברה אחרת ולא אצל ספקו.

4. נציג החברה מסר, שהיא פנתה לכל היצרנים שברשימה וביקשה מהם להמציא לה הצעות ולהודיע, אלה הנחות היא תקבל. אשר לפניות אל היצרנים בארצות הברית, הסביר הנציג, שלא היה ברור מראש, שרכישות מארצות הברית באמצעות החברה אינן באות בחשבון. משום שחובתו של משרד הבריאות היא, על פי הוראות החשב הכללי בענייני כספים ומשק, לבצע את הקניות בארצות הברית באמצעות המשלחת המסחרית של ישראל שם; אך היה ברור, שכל קנייה תלויה בהחלטת ועדת הקניות. בפגישותיו עם הסוכנים התכוון לפי דבריו להבטיח, שימשיכו לתת את השירות כרגיל.

5. סגן המנהל הכללי של משרד הבריאות דאז מסר לביקורת, שבאמצעות החברה התכוון להכניס גורם, שיהווה מתחרה לסוכנים הבלעדיים בארץ כדי להשיג בדרך זו תנאים טובים יותר באספקת ציוד. הוא טען, שבשיחותיו עם נציג החברה התנה את ההתקשרות אתה בקבלת הציוד במחיר יותר זול, בקביעת זמני אספקה נוחים, בהבטחת שירות מלא בארץ ובמתן אשראי ע"י החברה, אם יהיה צורך בו והואצור יסכים לכך. את מכתבו אל החברה מ-30.12.1962 פירש סגן המנהל הכללי כהודעה לחברה על היקף העסקה, בלי שהתכוון להרשות לה על פי המכתב כבר לרכוש את הציוד בשם הממשלה. לפי דבריו הוא היה

משוכנע, שהחברה תופיע כלפי משרד הבריאות כספק עצמאי, ולא כסוכן של ספקים כמו הסוכנים הרגילים בארץ.

3.

החברה, בהציעה את שירותה למשרד הבריאות, גילתה רצון להיות גורם באספקת ציוד רפואי לממשלת ישראל. ככל הצעה מעין זו הייתה ההצעה של החברה ראויה לעיון ולבדיקה כדי לעמוד על כך, אם ובאיזו מידה היא כוללת יתרונות למשרד המזמין בהשוואה להצעות של אחרים אשר בידי המשרד. אולם השתלשלות העניינים, המצטיירת מממצאי הביקורת, מחייבת את המסקנה, שהמשא ומתן על רכישת הציוד הרפואי הנדון לא התנהל כצד משרד הבריאות לפי כללי הפרוצדורה המקובלת והדרושה בטיפול בהצעות של ספקים. לעניין זה קיימים סדרים הבאים להבטיח מניעת תקלות ופגמים. על סדרים אלה לא שמר משרד הבריאות כראוי, כאשר נתן הדרכה והכוונה ואף עזרה פעילה לחברה, שהיו מיועדות לתת לה יתרונות לגבי הסוכנים, שאתם עמד המשרד במגע עוד קודם לכן.

1. נהל תקין דורש, שהמציג לא יידע פרטי הצעת מתחרהו. המצאת הרשימה המפורטת על כל נספחיה, ובתוך זה העתקי הצעות שנתקבלו מהסוכנים המקומיים בדבר האספקה המבוקשת, לידי הנציג של החברה מהווה סטייה חמורה מהנהל התקין בענייני קניות, וזאת מצד האחראי הראשי לשמירת סדרי הקניות של המשרד. הטענה כאילו היה קיים מונופול של סוכנים מקומיים, שהמשרד היה מעוניין לשבור אותו, אין בה כדי להצדיק את הדרך, בה פעל המשרד בעניין זה.

2. לא ניתן הסבר מתקבל על הדעת, איך תוכל החברה להגיש הצעות, שהיו מהוות יתרונות חשובים לעומת אלו שכבר היו בידי משרד הבריאות. אם הכוונה הייתה להשיג יתרונות על ידי ויתור הסוכנים המקומיים על חלק מהקומיסיה שלהם, ואם אמנם היה מקום לדרוש ויתור כזה, הייתה חובתו של המשרד לפעול כדי להשיג אותו בדרכי משא ומתן מקובלות במגעים עם סוכנים, ולא על ידי הכנסת גורם פרטי, אשר היה מעוניין עצמו לזכות ברווחים בביצוע העסקה.

3. נוכח הודעת סגן המנהל הכללי בפני הסוכנים המקומיים, שבדעת משרד הבריאות להור מין את הציוד הנדון באמצעות החברה ושעליהם להסתדר עם נציג החברה, לא ניתן להניח, שהפגשת הסוכנים עם הנציג שימשה רק להבטחת מתן השירות על ידיהם. אופן ההתנהגות של סגן המנהל הכללי, שהשאיר לנציג החברה לנהל אחר כך את המשא ומתן עם הסוכנים על תנאי ההתקשרות, היה בו כדי להקל באורח פעיל על נציג החברה להשפיע על הסוכנים, שיסכימו לויתורים כספיים לטובתה. אין ספק, שהסוכנים הבינו כך את כשמצעות הפגשתם עם הנציג, ונוכח התימוכין שלו ודאי לא קל היה להם להחליט חופשית על תביעותיו בחששם, שבמקרה של דחייתן הם עלולים לסכן את חלקם בעסקה הנדונה, או את מעמדם באספקה למשרד הבריאות בעתיד. למשרד ממשלתי אסור היה להופיע בצורה זו כמתערב במשא ומתן בין גורמים פרטיים.

4. מההתכתבות, שמשרד הבריאות ניהל עם החברה, עלול להיווצר הרושם, כאילו נמסרה לחברה הזמנה, בטרם אישרה זאת ועדת הקניות; ואף צוין סך \$ 350,000 בהיקף ההזמנה, שתבוצע ע"י החברה, סכום שבו היה כלול אותו חלק מההזמנה, שעמד למסירה באר"ב, והיה צריך לבצעה, לפי ההוראות הקיימות, באמצעות המשלחת המסחרית של ישראל באר"ב,

בלי שהיה מקום לשתף את החברה בחלק זה של העיסקה. מבחינה משפטית אין לפרש את המכתבים, שנשלחו לחברה, כהתקשרות מוחלטת ומחייבת. מאחר שנציגה של החברה ידע לפי דבריו על הצורך באישור הוועדה; ייתכן שהמכתבים היו רק מיועדים לשמש לחברה כאסמכתה לקבלת הצעות מספקים. אולם הצורה הרחבה והלא מקובלת, שבה נוסחו המכתבים בדבר מעמדה של החברה וגם בדבר המחירים, יחד עם פעולתו הקודמת של יו"ר הוועדה במסגרת המאמצים להכניס את החברה לתוך העיסקה, יש בהן כדי לעורר ספק, אם הדיון בוועדת הקניות עמד עוד להיות חופשי ובלתי מושפע כדבעי.

4.

ביקורת המעקב, שנערכה באוקטובר 1963 בלשכה הראשית של משרד הבריאות ובמדור לאספקה רפואית, העלתה:

החל ממארכ 1963 דנה ועדת הקניות — בתחילה בראשותו של ראש שירותי הריפוי ולאחר מכן של סגן המנהל הכללי החדש — בהצעות, הן באלו שהוגשו על ידי הסוכנים המקומיים והן באלו של החברה. במהלך הדיונים הוחלט על הזמנת ציוד בסכום כולל של 1.125 מליון ל"י בקירוב (בלי מכס ודמי הובלה), מזה כ-575.000 ל"י באירופה, כ-500.000 ל"י בארצות הברית וכ-50.000 ל"י בארץ. ההזמנות בארצות הברית יבוצעו באמצעות המשלחת המסחרית, וההזמנות באירופה יועברו לידי סוכנים מקומיים בסכום של 162.000 ל"י ולידי החברה הנדונה בסכום של 413.000 ל"י (430.000 ל"י פחות ההנחה המוצעת בשיעור 4% סך 17.000 ל"י). חלוקה זו של ההזמנות באירופה התבססה על השוואת מחירים בהצעות השונות: להזמנה מאת החברה נועדו אותם הפריטים, בהם מחירי הנטו שלה היו נמוכים מאלה שהוצעו על ידי הסוכנים; בהזמנה מאת הסוכנים נכללו 8 פריטים, שלגביהם הסתכמו הצעותיהם ב-146.000 ל"י לעומת אלו של החברה ב-161.000 ל"י (מרבית ההפרש, סכום של 12.500 ל"י, התייחס לפריט אחד, שלגביו דרש הספק תוספת התייקרות בסכום זה מהחברה בלבד, אך הסכים לכבד את הצעתו המקורית באמצעות הסוכן). עוד בעת דיוני הוועדה הודיע נציג החברה, שההנחה של 4% תינתן גם במקרה שרק חלק מכלל ההזמנה יימסר לחברה.

במכתב מ-12.7.1963 הודיעה החברה למשרד הבריאות, שהיא החליטה להסתלק מהעיסקה. בעקבות זה הועברו גם ההזמנות, שעל פי השוואת המחירים הועדו לחברה, לידי הסוכנים במחיר כולל של 421.000 ל"י.

לשכות הבריאות

במסגרת שירותי ההיקף שבמשרד הבריאות, אשר מתפקידם לכוון את השירותים הכרוכים ברפואה המונעת ובחלקם גם לתתם בעצמם, קיימות 16 לשכות בריאות: 6 מחוזיות ו-10 נפתיות. הלשכות ממונות על מרכזי הבריאות ועל התחנות הקיימות מטעם משרד הבריאות לטיפול באם ובילד ולייעוץ ולאבחנה בתחום בריאות הנפש. הן גם אחראיות לפיקוח על מוסדות הרפואה הלא-ממשלתיים ועל שירותי התברואה הניתנים על ידי הרשויות המקומיות, ופעולות בכל אותם תחומים, שבהם נדרשת לפי חוק, צו או הוראה ממשלתית (כגון תקשי"ר) פעולה של רופא ממשלתי.

בחודשים פברואר–יולי 1963 נערכה ביקורת בלשכות הבריאות המחוזיות בירושלים, בתל אביב ובחיפה על סדריהן המינהליים ועל פעולותיהן הכספיות. כן נבדקו בגזברות שבמשרד בירושלים ההסדרים הכרוכים בפעולות הלשכות.

אשפוז חולים בבתי חולים לא-ממשלתיים

— לפי הוראות, שמשרד הבריאות הוציא בשנת 1955 על פי אישור הממשלה, חייב כל בית חולים נתמך לקבל כל מי שזקוק לאשפוז דחוף, ובכל מקרה להודיע על כך תוך 24 שעות ללשכת הבריאות שבמחוז. בעד כל מקרה של אשפוז דחוף זכאי בית החולים לתבוע ממשרד הבריאות תשלום, אם אין ביכולתו של המאושפז לשאת בדמי האשפוז המקובלים, ואין אדם קרוב או גוף, כגון המוסד לביטוח לאומי במקרה של תאונת עבודה או חברת ביטוח במקרה של תאונת דרכים, האחראי להוצאות הכרוכות באותו מקרה. משרד הבריאות ישא בדמי האשפוז לתקופה, שלא תעלה על 8 ימי אשפוז, אלא אם רופא של לשכת הבריאות המחוזית הוציא אישור מיוחד להמשך הטיפול בבית החולים על חשבון משרד הבריאות.

— יש שבתי חולים מבררים — לפני שמודיעים ללשכת הבריאות על אשפוז מקרה דחוף, ובמקרה המשך הטיפול, לפני שהם מבקשים את האישור המיוחד מהלשכה — אם אין גורם אחר, החייב לשאת בהוצאות. במיוחד נוהג כן בית החולים העירוני בחיפה, ובמקרים רבים הגיעו ההודעות על קבלת חולה והבקשות לאישור המשך אשפוז באיחור רב, לעתים שבועות לאחר שהתחיל האשפוז. על ההודעות של בית החולים דן רופא הלשכה עם בא כוח של בית החולים, ונתן אישור בעל פה על אותם מקרים, שלדעתו היו זקוקים לאשפוז דחוף; בלשכה לא התנהל רישום על הדיונים, שלאחר מכן שימשו יסוד לאישור החשבונות של בית החולים. על המקרים, שאשפוזם נמשך מעל 8 ימים, לא הוציא הרופא של לשכת הבריאות בחיפה אישורים מיוחדים.

— בעניין אשפוז דחוף בבתי חולים של קופת החולים הכללית סיכם משרד הבריאות בשנת 1960 עם הקופה, שישולם לה סכום גלובלי, ועליה להמציא למשרד דו"חות תלת-חודשיים על אשפוז מקרים דחופים בבתי החולים שלה, שימשו יסוד לקביעת שיעור התשלום בעתיד. הקופה המציאה למשרד דו"חות תלת-חודשיים, אולם המשרד לא בדק אותם, והם לא שימשו אפוא בסיס לקביעת גובה התשלומים לקופה. בשנת 1962/63 שולם לקופה, על פי משא ומתן בינה לבין המשרד, סכום גלובלי של 100,000 ל"י.

הטיפול בבקשות נכים לפטור ממכס

הסמכות למתן אישורים רפואיים לנכים לצורך פטור רכב ממכס (ראה בדו"ח זה, עמ' 87), שלפי תעריף המכס והפטור היא בידי המנהל הכללי של משרד הבריאות, נאצלה לרופאי לשכות הבריאות המחוזיות. מספר הבקשות, שטיפולן בהן הלשכות, הגיע בשנת 1962 ל-913 — 465 אושרו ו-448 נדחו.

— בלשכת חיפה לא התנהל רישום על הבקשות שנחקבלו. הטיפול בבקשות בלשכות תל אביב וחיפה לא ניתן לפי סדר הגשתן: היו כאלה, שבאו לכלל טיפול שבוע ימים לאחר הגשת הבקשה, והיו כאלה, שבאו לכלל טיפול רק חודשים מספר לאחר הגשתן, בלא שצוינה סיבת ההשהייה.

— בירושלים דן בבקשות רופא אחד; בחיפה דנו בכל בקשה שני רופאים, אולם על תוצאות הבדיקה חתם רק רופא אחד; ובתל אביב דנה בכל בקשה ועדה בת שני רופאים, ושני הרופאים חתמו על תוצאות הבדיקה. לדעת הביקורת נראה ההסדר, כפי שקיים בתל אביב, ומהראוי להנהיגו בכל יתר לשכות הבריאות.

— נכה, שבקשתו נדחתה על ידי לשכת הבריאות, רשאי לערער לפני ועדת הערעורים הקיימת במשרד הבריאות בירושלים. הביקורת העלתה, שוועדת הערעורים לאחר סיום הטיפול בערעורים החזירה ללשכות הבריאות את התיקים, בלא שהיו רשומים בהם נימוקי החלטותיה. בשנים לב לכך, ששליש ממספר הערעורים, שנדונו על ידי הוועדה בשנת 1962, אושרו על ידיה, רצוי, שהרופאים בלשכות יוכלו לעמוד על גישתה של ועדת הערעורים, כדי שיתחשבו בה בעת הדיון על מקרים דומים בעתיד.

פעולות רופאי המנגנון

— לפי הוראה בתקנון שירות המדינה (תקשי"ר), המתבססת על סעיף 29 לחוק שירות המדינה (מינויים), חייב מועמד לשירות המדינה לעמוד בבדיקה רפואית לשם קביעת כשרותו לשירות. הבדיקות נערכות בקופות חולים מוכרות. תוצאות הבדיקה מועברות לרופא המנגנון, שרשאי לדרוש בדיקות נוספות. ההוצאות הכרוכות בבדיקות הנוספות חלות על המועמד. את המועמדים לבדיקה נוספת מפנה לשכת תל אביב לבתי חולים ממשלתיים בלבד; לשכת חיפה לבית חולים ממשלתי או ציבורי, ובמקרים מיוחדים לרופאים מומחים; לשכת ירושלים בדרך כלל לרופאים פרטיים, הנקבעים על ידי רופא הלשכה לפי שיקוליו. לדעת הביקורת מן הרצוי, שבמידה שיש צורך בהפניית מועמדים אל רופאים פרטיים, ייעשה הדבר לפי רשימה של רופאים פרטיים, שתאושר על ידי הנהלת משרד הבריאות.

— אם נפגמה יעילותו של עובד בשירות המדינה מחמת מצב בריאותו, על הממונה להפנות את העובד ללשכת הבריאות המחוזית, כדי שייבדק על ידי ועדה רפואית, שנתמנתה על ידי לשכת הבריאות המחוזית. הביקורת העלתה, שבלשכת הבריאות ירושלים נתמנתה הוועדה לא על ידי הלשכה אלא על ידי אחד מרופאי המנגנון; חברי הוועדה הם הרופא, שמינה אותה, ורופא פרטי, שהוזמן על ידיו.

בדצמבר 1963 הודיע משרד הבריאות: בעניין הפניית מועמדים לשירות לבדיקות רפואיות נוספות, יעובדו הנחיות יסוד; בעניין מינוי ועדות רפואיות דן המשרד עם נציבות שירות המדינה לקביעת כללים ונוהל.

תחנות לבריאות הנפש

התחנות המחוזיות לבריאות הנפש למבוגרים נותנות ייעוץ, הדרכה וטיפול לפונים אליהן. ביקורת, שנערכה בתחנות מחוזיות לבריאות הנפש ירושלים, תל אביב וחיפה, העלתה: — בירושלים לא התנהל רישום שוטף על הפונים לפי תאריכי פנייתם לתחנה; הפיגורים ברישום הגיעו עד כדי שלושה חודשים. בתחנות ירושלים ותל אביב לא כלל הרישום פרטים חשובים, כגון התאריך שנקבע לטיפול; לא ניתן אפוא לעמוד על התקופה, שחלפה בין הפנייה לבין הטיפול.

— בכל התחנות מצויות תרופות, בכללן תרופות מרגיעות. בתחנות תל אביב וחיפה לא התנהל רישום על קבלת התרופות ועל ניפוקן. בתחנת ירושלים חולקו התרופות על ידי

עובדים מינהליים של התחנה לפי מרשמי הרופאים; המרשמים אינם נשמרים, וכחוצאה מכך אין אפשרות לפקח על הניפוק. להשארת המרשמים נודעת חשיבות מבחינת הסדר המינהלי ומבחינת בריאות הציבור. בתחנות לא נערכו ספירות מלאי.

— בתי חולים ציבוריים ופרטיים לחולי נפש ממציאים תסקירים חודשיים על החולים המאושפזים בהם לתחנה המחוזית לבריאות הנפש, למרכז שירותי בריאות הנפש ולמחלקת הכספים של משרד הבריאות. נתברר, שהתחנה במחוז וגם המרכז בודקים על פי התסקירים את רישומיהם בדבר תנועת החולים, דבר שיש בו משום עבודה כפולה. מחלקת הכספים המשווה את נתוני התסקירים אל נתוני החשבונות, המוגשים ישירות אליה, מבצעת את התשלומים בלא אישור המרכז או התחנה, שעל פי הוראתם אושפז החולה בבית החולים.

תחנות לטיפול בילד ובנוער

מתפקידי התחנות לטיפול בילד ובנוער לבדוק ילדים מופרעים, שמשרד הסעד, לשכות סוציאליות מקומיות ובתי ספר מפנים לתחנות, ולקבוע את האבחנות.

— הזמן הסביר מהרישום של הפונה לבדיקה ועד קביעת האבחנה הוא, לדעת משרד הבריאות, עד כדי חודשיים. נתברר, שבמקרים רבים עברו שלושה עד שלושה עשר חודש בין הרישום לבין קביעת האבחנה. גם בין קביעת האבחנה לבין התחלת הטיפול המעשי, כשהיה צורך בו, עברו בדרך כלל חודשים מספר. המשרד הסביר, שההשהיות באבחון הנוקמים נגרמות עקב המספר הגדול של הפונים לתחנות.

— התחנות בירושלים ובתל אביב מפנות לעתים את הפונים אליהן לרופאים-מומחים פרטיים, וזו שבתל אביב גם נושאת בהוצאות הכרוכות בכך. בדצמבר 1963 הודיע משרד הבריאות, שיוצאו הוראות בדבר הפניית נזקקים לרופאים פרטיים; הוצאות הבדיקה יכוסו על ידי הנזקק או על ידי הקופה, בה הוא מבוטח, או על ידי לשכת הסעד.

הפיקוח על התברואה

בכמה לשכות הועלו ליקויים בסדרי הטיפול בתלונות אזרחים על הימצאותם של גופים זרים במזון. אינו מתנהל רישום לא על קבלת התלונות של האזרחים ולא על הטיפול בהן על שלביו לשם בירורן. לעתים נגנזו על דעת התברואן הראשי תיקי תלונות עוד לפני שהוחל בבירורן המתאים, בלא שבתיקים ניתנו הנמקות לסיבת גניזתם. תלונות אחרות, במספר רב יחסית, שבאו לידי בירור, ונתאמתו בבדיקות מעבדתיות, לא ננקטו בעקבותיהן צעדים מתאימים. ההודעות למתלוננים על תוצאות הבדיקות נשלחו להם לרוב באיחור רב.

משרד הבריאות נתן הוראות לתברואנים לנהל רישום שוטף על התלונות המתקבלות, לטפל בהן כהלכה תוך מתן תשובה עניינית למתלונן, ולנקוט צעדים משפטיים, אם נעברה עבירה על החוק.

מרכזי הבריאות

משרד הבריאות מפעיל במסגרת שירותי ההיקף שלו שלושה מרכזי בריאות: מרכז בקה אל גרביה, ולו תת מרכזים באום אל פחת ובג'ת; מרכז בטירה, ולו תת מרכזים בטייבה ובקלנסואה; ומרכז בקרית שמונה. כל מרכז כפוף מבחינה מינהלית ללשכת הבריאות

של האזור. משרד הבריאות דורש מהרשויות המקומיות השתתפות בכיסוי הוצאות ההחזקה של המרכזים תוך התחשבות במצבן הכספי. במאי ויוני 1963 נערכה ביקורת על הסדרים המינהליים והכספיים שבמרכזי הבריאות.

תקציב

עד שנת 1961/62 כלל התקציב הקצבה מפורטת לכל מרכז בריאות. מאז 1962/63 אינן מוצגות ההקצבות למרכזים בנפרד אלא מהוות חלק מההקצבות ללשכות הבריאות. כתוצאה מכך אין אפשרות לעמוד על תקציבו של כל מרכז וביצועו.

מרכזים

המרכז שבבקה אל גרביה. המרכז שבבקה אל גרביה על תת מרכזיו משרת אוכלוסייה בת 15,200 נפש מבני המיעוטים; הוא פועל בתחום שיפוטן של המועצות המקומיות בקה אל גרביה, אום אל פחם וג'ת. מספר העובדים המועסקים במרכז הוא 27. שירותיו כוללים: שירותי רפואה מונעת באמצעות תחנות לטיפול באם ובילד; טיפול במרפאה וטיפול ביתי; ואשפוז לזמן קצר, בכלל זה אשפוז יולדות, בבית החולים של המרכז. המרכז כפוף ללשכת הבריאות המחוזית שבחיפה.

— לא עלה בידי המשרד להגיע לכלל הסדר עם המועצות המקומיות בקה אל גרביה ואום אל פחם על השתתפות מצדן בכיסוי הוצאות ההחזקה של המרכז; מאז קיומו הן לא העבירו כל סכום השתתפות. עם המועצה המקומית ג'ת היו הסכמים, שהתייחסו לשנות 1960/61 ו-1961/62; הסכום הכולל, שמועצה זו העבירה עד ספטמבר 1963 כהשתתפותה, הוא 2,000 ל"י.

באוקטובר 1963 הודיע משרד הבריאות למשרד מבקר המדינה, שהושג הסכם בעל פה עם המועצה המקומית בקה אל גרביה על השתתפות בכיסוי הוצאות המרכז.

— בעד טיפול ביולדות ובנפגעי תאונות עבודה משלם המוסד לביטוח לאומי; הסכום הכולל של תשלומי המוסד למרכז בשנת 1962/63 היה 70,000 ל"י בקירוב. בעד טיפול בחברי קופת החולים הכללית — מקבלי טיפול שאינם יולדות או נפגעי תאונות — משלמת קופת החולים סכום קבוע לפי מספר חבריה באזור. הסכום הכולל של תשלומיה בשנה זו היה 19,600 ל"י. ממקבלי טיפול, שאינם יולדות או נפגעי תאונות וגם אינם חברי קופת חולים, גובה המרכז תשלום; סך כולל התשלומים שנגבו אותה שנה היה 23,700 ל"י.

ביומני הרופאים המנוהלים במרכז לא הייתה הבחנה בין טיפול, שבעדו אין לגבות תשלום ממקבלו — למשל טיפול בחבר קופת חולים — לבין טיפול, שבעדו יש לגבות תשלום ממקבלו. בנסיבות אלו לא הייתה אפשרות להשוות את הסכום הכולל שנגבה בפועל ממקבלי הטיפול אל זה שצריך היה להיגבות על פי רישומים מלאים ביומנים. בגביית התשלומים ממקבלי הטיפול, שהיו חייבים בתשלום, לא נהג המרכז לפי התעריפון, שהמשרד קבע אותו למרכזים.

— הכספים שנגבו הועברו לבנק לא כל יום אלא אחת או שתיים לשבוע, ולעתים אחת לשבועיים. בהעדר קופות בטחון הוחזקו כספי גבייה (מ-100 עד 300 ל"י) בידי העובדים; גם את מלאי בולי השירות המשמשים קבלות (על סך 1,000 ל"י עד 2,000 ל"י) לקחו העובדים בגמר יום העבודה לבתייהם.

המרכז שבטירה. המרכז שבטירה על תת מרכזיו משרת אוכלוסייה בת 16,300 נפש מבני המיעוטים; הוא פועל בתחום שיפוטן של המועצות המקומיות טירה, טייבה וקלנסואה. מספר העובדים המועסקים במרכז הוא 33, ושירותיו זהים לאלה של המרכז שבבקה אל גרביה. המרכז כפוף ללשכת הבריאות המחוזית שברמלה.

— המשרד הגיע לכלל הסדר עם המועצות המקומיות על השתתפותן בכיסוי הוצאות ההחזקה של המרכז. סכום השתתפותן לשנת 1962/63 נקבע ב־50,000 ל"י. חלק מתשלום ההשתתפות מהווים הסכומים, הנגבים ממקבלי טיפול החייבים בתשלום, ובניגוד למרכז שבבקה אל גרביה, הגבייה איננה בידי המרכז אלא בידי המועצות המקומיות עצמן. סכומי הגבייה, שהיוו חלק מתשלום ההשתתפות לשנת 1962/63, הגיעו לכדי 34,700 ל"י. המועצות המקומיות פיגרו בהעברת סכומי ההשתתפות; בסוף מארס 1963 נצטבר חוב בסך 19,300 ל"י בקירוב.

— תשלומי המוסד לביטוח לאומי למרכז לשנת 1962/63 הסתכמו ב־64,800 ל"י. תשלומי קופת החולים לשנה זו הסתכמו ב־16,300 ל"י.

גם במרכז זה לא הייתה הבחנה ביומני הרופאים בין טיפול, שבעדו אין לגבות תשלום ממקבלו, לבין טיפול, שבעדו יש לגבות תשלום ממקבלו. לא הייתה אפוא אפשרות לקבוע, אם הסכומים שנגבו הם אלה, שהיו צריכים להיגבות.

— הועלו ליקויים בניהול מחסן התרופות: רישומי הכרססת לא היו מעודכנים; וניפוק תרופות לא היה כל פעם מלווה מסמך.

המרכז שבקרית שמונה. המרכז שבקרית שמונה משרת אוכלוסייה בת 25,000 נפש בקירוב. הוא פועל בתחום שיפוטן של המועצה המקומית קרית שמונה והמועצה האזורית הגליל העליון. מספר העובדים המועסקים במרכז הוא 29. שירותיו מצטמצמים לרפואה מונעת באמצעות תחנות לטיפול באם ובילד ולאשפוז יולדות בבית החולים של המרכז. המרכז כפוף ללשכת הבריאות המחוזית שבנצרת.

כיוון שהוצאות האשפוז של יולדות מתכסות מתשלומי המוסד לביטוח לאומי — בשנת 1962/63 בסך 48,000 ל"י — ושירותי המרכז אינם כוללים טיפול במרפאה וטיפול ביתי, כמעט שאינה קיימת גבייה, כפי שיש במרכזים אחרים — פרט לגביית סכומים קטנים בעד מתן שירותי רפואה מונעת; הסכומים שנגבו בשנת 1962/63 הגיעו לכמה מאות לירות בלבד.

— אין למשרד הסכמים עם המועצה המקומית קרית שמונה והמועצה האזורית הגליל העליון על השתתפותן בכיסוי הוצאות ההחזקה של המרכז. המועצה האזורית הגליל העליון העבירה בשנת 1962/63 סכום השתתפות של 2,500 ל"י. מועצה זו גם הקימה מתקציבה את המבנה, שהמרכז משוכן בו.

— הועלו ליקויים בניהול כרססת המלאי של המחסנים והמטבח. הרישום בכרססת המלאי של המחסנים נפסק בספטמבר 1962, ומאז גם לא הוכנו שוברי הכנסה וניפוק. לא נערכה ספירת מלאי מאז 1.4.1961. במטבח לא התנהל רישום על צריכת המצרכים, ולכן גם לא נערך דיווח תקופתי על היקף הצריכה.

בתי החולים של המרכזים

לבית החולים של המרכז בבקה אל גרביה ולבית החולים של המרכז בטירה יש שלוש מחלקות: מחלקה למחלות פנימיות; מחלקה לילדים; ומחלקת יולדות. לרשות כל מחלקה 6 מיטות. על פי נתונים של משרד הבריאות הייתה התפוסה של המיטות בשני המרכזים בשנים 1961 ו-1962 כדלהלן:

תפוסת המיטות בשני מרכזי בריאות

לפי סוגי המחלות, בשנים 1961 ו-1962, באחוזים

המרכז	מחלות פנימיות		מחלות ילדים		יולדות	
	1961	1962	1961	1962	1961	1962
בקה אל גרביה	3.8	1.6	0.2	—	107.—	99.2
טירה	6.2	2.5	6.6	0.4	71.8	87.5

רצוי שמשרד הבריאות יבדוק, מה הן הסיבות לתפוסה הנמוכה המצמצמת והולכת של המיטות במחלקה הפנימית ובמחלקה לילדים שבבתי החולים של המרכזים, ויסיק את המסקנות לפי תוצאות הבדיקה. לדעת הביקורת רצוי לשקול, אם יש מקום לשינוי היחס הקיים בין היקפן של שתי המחלקות לבין היקף מחלקת היולדות, שלעתים התפוסה בה עולה על מספר המיטות שבמחלקה.

יחידת הבריאות אילת

יחידת הבריאות באילת נותנת את השירותים הבאים: שירותי רפואה מונעת — לדוגמה שירותי תברואה וטיפול באם ובילד הניתן בשתי תחנות: שירותים אמבולטוריים; ושירותי אשפוז בבית החולים של היחידה. מספר המיטות, שעמדו לרשות בית החולים עד אמצע שנת 1963, היה 8; לאחר מכן, בעקבות הוספת אגף לבניין בית החולים, הוגדל מספר המיטות ל-20.

היחידה משוכנת בכמה מבנים. היא גם רכשה או שכרה דירות מספר, המשמשות דירות שירות לעובדי היחידה, וגם ריהטה וציידה אותן. הריהוט והציוד בחלקם נרכשו בכספי התקציב ובחלקם נתרמו על ידי תורמים.

בשנת 1962/63 נקבעו בתקן היחידה 21 משרות, מהן 3 משרות לרופאים ו-12 משרות לאחיות. בשנת 1963/64 הוגדל התקן והועמד על 32 משרות, מהן 4 משרות לרופאים ו-16 משרות לאחיות.

הוצאות היחידה הסתכמו בשנת 1962/63 ב־285,000 ל"י והכנסותיה ב־63,000 ל"י, מהן כ־55,000 ל"י מדמי אשפוז של חולים ויולדות, ששולמו בעיקר על ידי קופות החולים והמוסד לביטוח לאומי. לשנת 1963/64 (עד 30.11.1963) הוקצב ליחידה סכום של 369,000 ל"י, מזה 105,000 ל"י כהכנסה מיועדת.

באפריל 1963 נערכה ביקורת על סדרי המינהל והכספים של היחידה.